

fort Tid sige og skrive om os, at vi ere imod en Arbejderspolitik, blot fordi den kommer fra Venstre, at vi ere Venstrehadere, fordi det ligger i vort eget Partis Interesse at være det. Nej, vore Udtalelser om det Princip, som vi antog, laa til Grund for disse Udtalelser, vare velvillige. Hvis De vilde læse det en Gang til, vilde De se, at vi havde ventet os noget af de Udtalelser til Gavn og Gode for dem, som De sagde, at De vilde hjælpe. Men jeg skal ikke nægte, at Skuffelsen er bleven ikke saa lidt større end antaget. At det skulde være Resultatet, at der skulde komme noget saadant som dette, at der bydes Arbejderne paa Landet en saa forsvindende Lettelse — hvis det overhovedet er nogen Lettelse — medens der samtidig væltes en saadan Byrde over paa Arbejderne i Byerne, at det skulde være Resultatet af en saadan Arbejderspolitik, som der var bebudet, det havde vi ikke ventet.

Det ærede Medlem sagde i Gaar her i Salen, at han ønskede, at vi kunde faa en Folkeafstemning om dette Spørgsmaal, og han udtalte, at hvis der kom en saadan, var han fuldkommen overbevist om, at hvis han stillede det Spørgsmaal: Vil Folket have Skat paa Sukker eller paa *Nl*, saa vilde de ni Tiendedele af Befolkningen sige: Lad os faa Skat paa *Nl* i Stedet for paa Sukker. Men jeg vil sige til det ærede Medlem: Hvem stiller Befolkningen dette Spørgsmaal i dette Øjeblik? Det er ikke Befolkningen, der har bragt dette frem i den Form; det er Forslagsstillerne, der have bragt det frem i den Form, der nu passer dem. Vi andre kunde lige saa godt falde paa at spørge Befolkningen: Hvad ville De helst have, en Skat paa Sukker eller en Formue og Vejlighedsstat? Det falder maaske ikke det ærede Medlem ind at stille det Spørgsmaal for Øjeblikket. Ja, jeg veed godt, hvad de Herrer ville sige. De ville sige, at det er Utopier, at det ikke kan gennemføres for Øjeblikket. Men, det har dog en Gang været de Herrer's Fordring. Nu er det forsvundet som saa meget andet, det er en Saga fra gamle Dage, fra den Tid, da de Herrer havde et radikalt Program. Nej, nu holder man sig til, hvad der kan gennemføres. Og man gaar saa vidt i Retning af det, der kan gennemføres, at man tager det, som Modstanderne tidligere have opstillet. Ja, saa er det ikke vanstelig, at gennemføre noget, naar man gaar saa vidt, at man siger: Nu lader vi det falde, nu tænke vi ikke mere paa Formue- og Vejlighedsstat, og flere andre Fordringer tænke vi heller ikke paa, det opgibe vi. Vi tage det, der ligger for, det, som vi vide, at Regeringen vil hjælpe med Glæde, thi det kunne vi

gennemføre. Det er ogsaa en Politik. Det er ogsaa en Arbejderspolitik. Men om det er en Arbejderspolitik, der sætter sine Mærke-pæle — saaledes som det er blevet sagt om dette Lovforslag — i vort Folks Historie, og som vil gøre den Dag til en Mærkedag for vort Folk, da dette bliver til Lov, det er et Spørgsmaal. I hvert Fald bliver det et Spørgsmaal, om det bliver en Mærkedag, som de Herrer ville hjælpe med Glæde. Jeg har ikke tidligere kunnet se den egentlige Grund til, at Forslagsstillerne netop nu have stillet dette Spørgsmaal: „Vil De have Skat paa Sukker eller *Nl*“, men i Dag synes jeg, at man faar en Oplysning derom. Der staar nemlig i Dag i „Morgenbladet“, at man maa være paa det Rene med, at de, som frygte provisoriske Skattepaalæg, maa være ivrige for at faa en dygtig Skat paa et saa godt Skatteobjekt som *Nl*. Der synes jeg at have faaet et lille Begreb om, hvad det er. Hvis „Morgenbladet“ altsaa taler paa de Herrer's Vegne, saa er deres Standpunkt det, at det er nødvendigt for at undgaa Provisorier at stille sig saaledes, at det bliver umuligt for Regeringen at udstede dem. Ja, det er ogsaa en Maade at stille sig til Provisorismen paa, at man vedtager det, som man er en Modstander af, for at undgaa Provisorier. — Efter at have læst det, tog jeg under alvorlig Overvejelse, om der ikke kunde være Anledning for os Socialdemokrater — da det jo maa erkendes, at Socialdemokratiet er et Parti, som Regeringen bekæmper, og som det nu synes, ogsaa andre ville begynde at bekæmpe meget stærkt — til at ophæve alle vore Foreninger og lade være at stifte nye, fordi Regeringen kunde have Lyst til at udstede en provisorisk Forsamlings- og Foreningslov. Det har jo vist sig, at der har været stærk Lyst i den Retning, for ikke at tale om de forskellige Svingninger overfor Pressen osv. Ja, der kan blive mange Ting at overveje, om de skulde gøre dette eller hint, for at Regeringen ikke skulde faa Lyst til at udstede Provisorier. Det er jo ogsaa en Politik, man kan følge, men om det just er den Politik, som Folket vil hjælpe med Glæde, med Jubel osv., det tvivle vi dog noget om, og vi ere i ethvert Fald i Tvivl, om det ikke er en Politik, som nærmest kan betragtes som en Opgivelsespolitik. Det stiller sig for mig som et Spørgsmaal. I hvert Fald forekommer det mig, at de, der søge at komme ind paa en saadan Politik, som præcisere det som værende Formaal for deres Bestræbelser, skulde være lidt varommene med at tale om andre Partiers Fremtid og Vækst i Befolkningen. Thi